

Șarpele de aramă și mânia lui Dumnezeu

Marti, 19 septembrie 2006

Gili Cârstea

Episodul cu șarpele de aramă reușește să mai spulbere un mit, destul de răspândit în biserica mondială și la fel de nociv pentru solia îngerului al treilea. Unii cred că tot ceea ce urmărește evanghelia este să câștige încrederea păcătosului în dragostea, bunătatea și frumusețea de caracter a Tatălui nostru ceresc. Ei nu cred că există ceva de reparat în mintea umană, afară de lipsa de încredere produsă de minciunile diavolului. Astfel, ei văd crucea doar ca pe o demonstrație zdrobitoare a dragostei lui Dumnezeu. Odată spulberate minciunile diavolului despre caracterul lui Dumnezeu, omul este gata de plecare la cer, și singura schimbare necesară ar fi doar remodelarea corpului pentru călătoria în spațiu.

Nu este de mirare că aceștia se expun acuzației că sunt partizanii „influenței morale” promovate de Abelard.

Solia îngerului al treilea nu susține așa ceva.

Rebeliunea din pustie, împotrivirea și refuzul de a urma sfaturile lui Dumnezeu au dus poporul într-un pericol mortal, iar atacul șerpilor producea efecte obiective, reale și palpabile, iar consecința firească era moartea, moartea veșnică. Da, ei mureau de prima moarte care este un somn, dar murind în rebeliune urmau să treacă și în moartea a doua, la sfârșitul mileniului. Exemplul cu șarpele de aramă nu a fost ales la întâmplare de Domnul Hristos atunci când a dorit să-i explice lui Nicodem planul de mântuire. El ne arată că păcatul, despărțirea de izvorul vieții, conține în sine otrava șarpelui, și că fără intervenția lui Dumnezeu, nu există scăpare.

Așa s-a întâmplat cu Adam atunci când a ales să se desprindă de izvorul vieții. Lipsa naturii divine a produs o asemenea confuzie și devastare în creierul și organismul lui, încât fără intervenția instantanee a harului divin el murea imediat. Dar chiar cu acea intervenție, creierul a suferit distrugeri majore, iar sufletul a fost lovit de cea mai necruțătoare maladie: vrăjmășia împotriva lui Dumnezeu.

Isaia ne oferă o imagine plastică despre aceste stricăciuni: „Tot capul este bolnav, și toată inima suferă de moarte! Din tălpi până-n creștet, nimic nu-i sănătos: ci numai răni, vânătăi și carne vie, nestoarse, nelegate, și nealinate cu untdelemn” (Is 1:5-6).

O cântare a lui Asaf ne spune că „Vrăjmașul a pustiit totul în locașul Tău cel Sfânt... Parcă erau niște oameni, care ridică toporul într-o pădure deasă: în curând au sfărâmat toate podoabele săpate, cu lovituri de securi și ciocane. Au pus foc Sfântului Tău locaș; au dărâmat și au pângărit locuința Numelui Tău... Au ars toate locurile sfinte din țară” (Ps 74:3-8). Și exemplele pot continua.

Veninul păcatului este singura cauză producătoare de moarte, iar inimile noastre bolnave au nevoie de vindecare. Ele nu mai știu să umble în neprihănire, producând dezastru peste tot în jur. Nu este suficient să fim iertați, împăcați cu Dumnezeu sau declarați neprihăniți. Este nevoie de vindecare tot la fel de reală precum cea oferită israeliților în pustie. Fără această vindecare – pe care noi o numim „ștergerea păcatelor” – iertarea obținută pe cruce nu poate încheia planul de mântuire, prelungind agonia păcatului la infinit.

Și încă un gând interesant legat de otrava șerpilor în pustie:

De ce ar mai fi nevoie ca Dumnezeu să pedepsească astfel de ființe? Ele sunt deja condamnate la moarte de propriul păcat. Doar că nu înțeleg acest lucru. Când L-au alungat pe Dumnezeu din mijlocul lor și au fost mușcați de șerpii otrăvitori, israeliții nu se aflau sub pedeapsa lui Dumnezeu, ci sub pedeapsa păcatului. Ei nu aveau nevoie de condamnare, aceasta deja fusese pronunțată de decizia lor prin care s-au separat de izvorul vieții. Ce nebunie este aceasta, să condamni la tortură și la moarte un om care deja se află în chinurile morții și nu mai are de trăit decât câteva clipe? Chiar și cele mai barbare societăți recunosc inutilitatea unei condamnări în asemenea situații. În anumite țări, condamnații la moarte beneficiază chiar de oferta unei ultime dorințe. De ce credem noi că Părintele nostru ceresc ar dori să ne tortureze și să ne nimicească „până la exterminare,” deși otrava păcatului stă gata să ne răpună? Ce prevederi obscure ale dreptății divine ar cere ca o persoană gata să moară, și fără nicio șansă de salvare, să fie torturată și nimicită?

În pustie, singura intervenție a lui Dumnezeu a fost una mântuitoare: „Priviți și trăiți!” El nu a poruncit lui Moise așa: „Să-i snopiți în bătaie pe toți cei care nu vor dori să privească la șarpele de aramă. Și dacă nici așa nu vor reveni la sentimente mai bune, să-i omorâți cu pietre.” La ce bun? Oamenii erau deja morți. În plus, un tată nu gândește așa; poate doar unul vitreg.

Și totuși, câți dintre noi nu pervertesc această ilustrație magnifică folosită de Domnul Isus, dând impresia că suferințele și moartea ni se trag de la pedeapsa lui Dumnezeu.

Da, poporul acesta se va bucura de faptele mântuitoare ale Domnului Hristos, atunci când adevăratul Hristos va fi adus în fața privirilor lor. Și vor accepta vindecarea oferită de El.

Deocamdată poporul nostru nu cunoaște decât un hristos care iartă dar nu vindecă, și pe care trebuie să-l primești, dacă nu vrei să ai parte de pedepsire până la exterminare.